

стта е била изградена църква, чийто останки бяха локализирани в югоизточния край на крепостта.

Тези сведения подкрепят тезата, че крепостта Маричино градище през късното средновековие е била крепост, която е заемала възлово място в единна отбранителна система, включваща укрепленията в района на Сливен.

В търсене на допълнителни доводи за доказване на това предположение е направено сравнение на географското и стратегическо разположение, както и на известните сведения за отбранителните съоръжения на двете големи, близко разположени крепости (само на 5 км по въздушна линия): Маричино градище и Върло градище.

Приема се, че тези крепости са били звена от единна отбранителна система, но са имали различно предназначение: Маричино градище като основна крепост е била ядро на отбраната и по-късно е защищавала населението в близкоразположената местност и манастирската обител Света гора Сливенска, а крепостта Върло градище е изпълнявала стражеви функции спрямо стратегически важни обекти, каквито в Сливенския район са подстъпите към пътищата, водещи към прохода Железни врата и столицата Търново и Северна България и е осигурявала резервни сили при военни действия.

Необходимо първоначално условие за поддържане на тази теза е намиране на доказателства - изявиени находки, датиращи съществуването на двете крепости през разглеждания период.

На крепостта Върло градище са били проведени, макар и частични, археологически проучвания. Находките от тези проучвания изявяват два периода на функциониране на крепостта: първият отнесен към 5-6-ти век и този през късното средновековие - 13-14-ти век (по откритите монети, сечени от Йоан Шишман и други български и византийски владетели ¹⁰).

Тук също така е открита обикновена битова керамика (такава, украсена с врязани ивици по външната повърхност), както и художествена: включително такава със светложълта глазура и с орнаментна украса от вдлъбнатини (върху дръжката на съдовете), аналогична на откритата в Маричино градище. А както беше вече казано, съдове от тези видове керамика са били широко разпространени през 12-ти век и особено по времето на Второто българско царство. Това подобие в находките позволява да се приеме, че двете крепости са съществували през интересувания ни период.